

JOZUA DOUGLAS

DE ONTDEKKING VAN
JOEPITER

TEKENINGEN VAN GEERT GRATAMA

F DE FONTEIN

DEEL 1

VREEMDE BEZOEKERS

HOOFDSTUK 1

1 april

Als er een buitenaards ruimteschip op aarde landt, is dat groot nieuws. Iedereen wil de nieuwe bezoekers ontmoeten. Iedereen wil hen spreken. Iedereen is razend nieuwsgierig.

Maar wat als ze op 1 april komen?

Wat als er uitgerekend op die dag een glanzend ruimteschip opduikt? Bijvoorbeeld in een weiland vol koeien. En wat als deze buitenaardse wezens er dan ook nog eens volstrekt normaal uitzien?

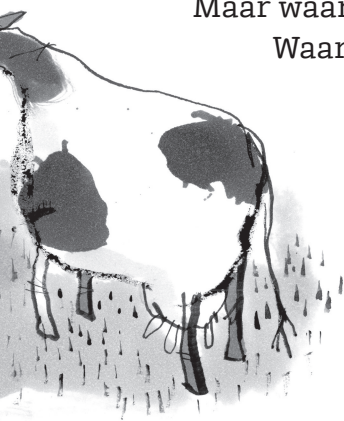
Bij aliens denk je misschien aan rare wezens met langwerpige hoofden. Of aan groene mannetjes met ogen op steeltjes. Of aan gekke schepsels met neuzen onder hun oksels, met een kontgat als mond, vier armen, zeven ogen, achtentwintig tenen en meer van dat gek.

Maar waarom zouden ze niet op ons kunnen lijken?

Waarom zouden ze er niet uit kunnen zien als je meester of juf? Als je broer of zus?

Als jezelf?

Stel dat jij op 1 april zulke aliens zou ontmoeten. En stel dat ze je zouden vertellen dat ze van de planeet Joepiter kwamen, dan zou je toch zeggen:

1 APRIL KIKKER IN JE BIL!

Je zou ze niet geloven!

Niemand zou ze geloven.

En dat is nou precies wat er de afgelopen 1 april is gebeurd.

Zie je het voor je?

In een weiland vol koeien staat ineens een soort van caravan. De deurtjes gaan open en drie wezens komen naar buiten. Ruimtepakken hebben ze kennelijk niet nodig, want ze dragen vrolijke bloezen en korte broeken en ze lopen op teenslippers.

De kleinste heeft een baard.

De middelste een paardenstaart.

En de grootste draagt een heel gewoon petje.

De aliens kijken nieuwsgierig om zich heen en lopen naar de koeien. Hun bewegingen zijn traag, alsof het ze moeite kost om vooruit te komen. Alsof ze tegen een berg op lopen.

Als ze bij de koeien komen, steken ze hun tong uit en beginnen tegen hen te praten.

‘Kirao nomii troela?’ (Hoe heet deze planeet?)

‘Mmmwheuhhh,’ antwoordt de dapperste koe.

De aliens knikken en lopen naar een boer, die een eindje verderop bezig is met het prikkeldraad.

Nog voor ze hem iets kunnen vragen schreeuwt de boer: ‘Goa van mien laand oaf!’

Wonderlijk genoeg begrijpen de aliens hem meteen. Ze wijzen op hun oren, waarin ze een soort zwarte oordopjes dragen.

De aliens bieden de boer een doosje aan met dezelfde oordopjes.

‘Lexorii,’ zegt de paardenstaart. ‘To talar.’

Maar de boer antwoordt: ‘Ik loat mie nie veur ’t lappie hollen. En nou opsolten!’

De aliens halen hun schouders op en knikken. Dan lopen ze terug naar hun ruimteschip, stappen in en verdwijnen in een flits.

Deze scène herhaalt zich een aantal keer.

Overal waar de aliens komen, denken de mensen dat het een grap is.

Niemand neemt hen serieus.

Niemand wil de wonderlijke oordopjes proberen.

Niemand gelooft hen.

Niemand behalve Raf Bazelmans, die zo diep nadenkt dat hij helemaal is vergeten dat het 1 april is.

HOOFDSTUK 2

Ruimtekip

Raf Bazelmans is niet sterk, niet snel, niet slim, niet grappig en ook niet knap.

Zo'n beetje heel groep acht is sterker dan hij. Alleen Siem is slapper, maar die gaat volgende week verhuizen.

Als het om snelheid gaat staat hij op nummer 23. Alleen Solar is slomer, maar die doet ook nooit echt haar best.

Raf is de kleinste van de klas. En de dunste. Zelfs de kinderen uit groep zeven zijn groter en breder dan hij.

Zep en Imran zijn duidelijk intelligenter. En ook Suus en Solar zijn net een tikkeltje slimmer.

Grappig is hij ook al niet. Alleen zijn neus is grappig. Maar daar kan hij zelf niet om lachen.

Yun en Daan zijn pas grappig.

Gister mochten alle kinderen uit hun klas een uitvinding presenteren.

Yun kwam met een lepeltje waarmee je uit je neus kon eten. De hele klas lag dubbel.

Daarna toonde Daan zijn smart-wc met kontherkenning.

'Bibsherkenning,' zei de meester met een ernstig gezicht.

De klas kwam niet meer bij.

Raf is absoluut niet grappig. Als het om humor gaat staat hij op nummer 24.

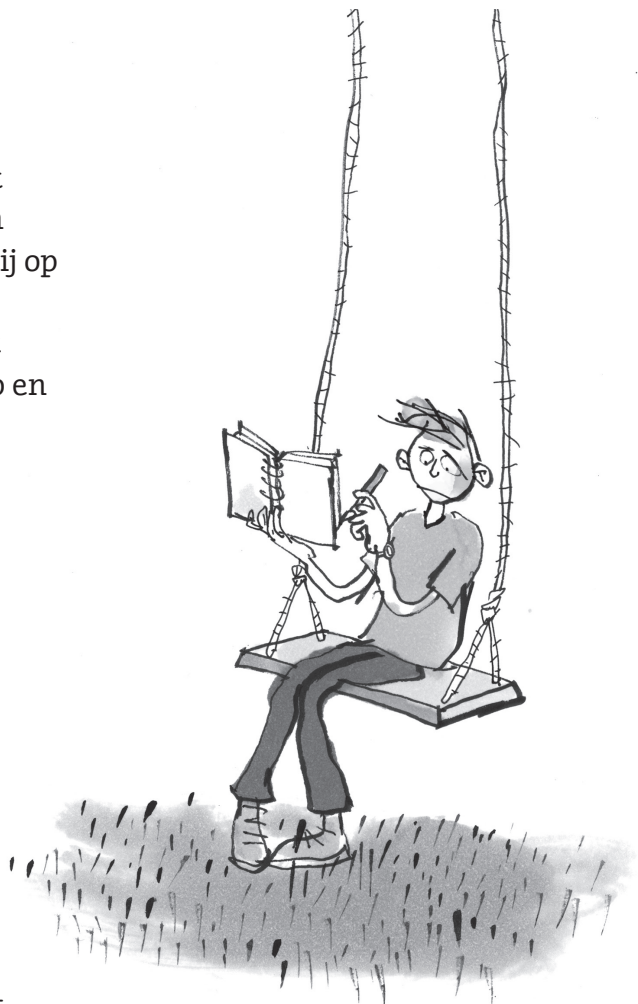
Hij kent nog niet eens een halve mop en elk jaar vergeet hij 1 april.

Raf haalt diep adem. Hij zit met een balpen en een notitieboekje op de schommel in de achtertuin en staart naar het papier, waarop hij een lange lijst met namen heeft geschreven.

Dit is de definitieve eindlijst.

Als je alles bij elkaar optelt. Als je alles zorgvuldig berekent. Alle plussen en minnen op een rijtje zet... dan staat hij helemaal onderaan.

Hij heeft het wel tien keer uitgerekend. Maar wat hij ook bedenkt, hij eindigt telkens als laatste.

TJIK, TJIK, TJIK...

Raf kijkt omhoog. In de top van de boom zit een vogel luid te fluiten.

Een andere vogel antwoordt:

Het is lente, de zon schijnt en uit de keuken van hun huis komt de geur van versgebakken appeltaart.

Was hij maar sterk, snel, slim, grappig of knap.

Raf schrikt op uit zijn gedachten als er een oorwurm uit de tak boven zijn hoofd valt. Met een zachte tik landt het diertje op het witte lijntjespapier.

Met een gil gooit hij het boekje van zich af en kijkt vol afgrijzen naar de oorwurm, die haastig tussen de grassprietten verdwijnt.

Raf zucht. Van opluchting. Maar ook een beetje van teleurstelling. Want er is maar één lijst waarop hij bovenaan staat: de schijterslijst.

Hij is bang voor zo veel dingen. Voor oorwurmen, spinnen, kevers en regenwormen. Voor bloed, onweer, clowns, vuurwerk en de tandarts.

Als hij zeker weet dat de oorwurm weg is, staat hij op van de schommel en raapt voorzichtig zijn notitieboekje van de grond.

Zelfs een pantoffeldiertje is dapperder dan hij, denkt hij als hij weer op de schommel gaat zitten.

En waarschijnlijk ook grappiger.

Hij slaat een bladzijde om en begint te schrijven:

Pantoffeldiertje vs Raf

Humor:	1	0
Fantasie:	1	0
Intelligentie:	1	0
Uitstraling:	1	0
Eindcijfer:	1	0

Raf zucht nog eens diep. Het leven van een pantoffeldiertje is veel spannender, boeiender, opwindender, grappiger en gekker dan dat van hem.

Raf maakt nooit iets mee.

Als hij een boek zou schrijven over zijn leven, zou niemand het ooit willen lezen. Er is in het hele universum niemand zo saai en suf als hij.

Juist op het moment dat hij dit denkt, hoort hij een zoemend geluid.

Raf kijkt om zich heen, maar ziet niets.

Het zoemen gaat over in een zacht, zingend fluiten en dan ziet hij een flits.

Nieuwsgierig staat hij op en loopt de tuin uit naar de parkeerplaats achter zijn huis.

Tussen de auto's staat een zilverkleurige capsule. Hij lijkt wel wat op een ouderwetse Amerikaanse caravan. Het ding schittert in het zonlicht.

Met knipperende ogen kijkt Raf naar de caravan.

Er gaat een deurtje open en er stappen drie wezens naar buiten.

Ze kijken om zich heen en snuiven de frisse lentelucht op. Dan lopen ze langzaam naar hem toe en steken hun tong naar hem uit.

‘Wii talar jomii yo,’ zegt de kleinste.

Hij wijst op de dopjes in zijn oren en drukt Raf een klein zwart doosje in zijn handen.

‘Lexorii,’ zegt hij.

Raf kijkt verbaasd naar het doosje.

‘Kojkoj lexorii lolo pilu,’ zegt het wezen, terwijl het op zijn oren wijst.

Raf denkt totaal niet aan 1 april. Hij denkt niet aan pranks, grappen en moppen. Dus opent hij het doosje en steekt de zwarte dopjes in zijn oren.

‘Kun je mij verslaan?’ vraagt het wezen.

Raf kijkt hem verbaasd aan. ‘Nou, eh...’

‘Mooie plakscheet,’ gaat het wezen verder.
Het petje wijst naar de zon. ‘Lekker ballonnetje.’
‘Pfoei,’ zegt de paardenstaart. ‘Die navelkracht!’
Raf trekt vlug de dopjes uit zijn oren.
‘Blokii talar?’ hoort hij het kleinste wezen zeggen.
Wat is dit? Wat gebeurt hier?
Het wezen met het petje gebaart dat hij de dopjes
weer in moet doen.

Raf doet het en meteen verstaat hij alles weer.
‘Kun je praten?’ hoort hij het petje zeggen.
‘Ik geloof het wel,’ zegt Raf onnozel.
De wezens glimlachen en knikken opgelucht.
‘Deze oortjes vermalen elke taal,’ zegt het petje.
Dan hoort Raf iets vreemds. Een schelle, hoge stem
roept: ‘Ik, ik, ik...’
Een andere, bijna net zo hoge stem antwoordt: ‘Van
mij, van mij, van mij.’
Raf doet zijn oortjes uit en kijkt om zich heen.
Hij ziet niemand.
Alles wat hij hoort is:

TJIK, TJIK, TJIK...

En:

TAH-TIJ, TAH-TIJ, TAH-TIJ...

Meteen doet hij zijn oortjes weer in.
‘De vogels,’ roept hij. ‘Ze praten!’
‘Natuurlijk praten de kogels,’ antwoordt het petje.
‘Ze braken de hele dag ruzie.’

Er valt een stilte waarin ze alle vier naar de vogels luisteren.

HOU JE SNAVEL, HOU JE SNAVEL.

VLIEG OP, VLIEG OP, VLIEG OP.

‘Hoe zweet je?’ vraagt de paardenstaart plotseling.

Raf kijkt haar verbaasd aan.

‘Wat is je raam?’

‘Eh... Raf?’

‘En hoe zweet deze plakscheet?’

Raf fronst zijn wenkbrauwen.

‘Planeet,’ zegt het petje. ‘Hoe zweet deze planeet?’

Grinnikend zegt Raf: ‘Aarde. Dit is de aarde.’

De paardenstaart knikt. ‘Aardappel. Mooie naam.’

‘Nee, aarde,’ zegt Raf.

‘Aardbei?’ probeert het wezen.

Raf zucht. ‘Aaaaarde!’

‘Aaaaarde,’ herhaalt het wezen.

‘Het spijt ons,’ zegt het petje. ‘Er zitten boutjes in de softijs.’

‘Wat?’

‘Foutjes,’ zegt de paardenstaart. ‘In de software.’

‘Nieuwe cupcake,’ zegt de baard. Hij wijst op zijn oordopjes. ‘Ging niet helemaal schoen.’

Raf wil wat zeggen, maar de paardenstaart is hem voor. ‘Wij komen van Joepiter.’

‘Eh... welkom,’ antwoordt Raf.

‘Neem een kijkje in onze ruimtekop,’ zegt het petje.

HOOFDSTUK 3

Meneer Vlerk

Raf weet niet of het verstandig is om zomaar een buitenaards ruimteschip te betreden. Maar hij is ook ontzettend nieuwsgierig. Zou hij het durven?

Veel tijd om daarover te piekeren is er niet, want op dat moment komt er een grote BMW met hoge snelheid de parkeerplaats op.

Raf herkent de auto. Hij is van de burens.

Zijn buurman parkeert de BMW razendsnel in. Naast hem zit Solar, zijn buurmeisje.

Vlug doet Raf zijn oortjes uit. ‘Hé Solar,’ roept hij als ze uitstappen.

‘Hoi Raf.’ Ze loopt naar hem toe.

Solar is het op twee na mooiste meisje uit zijn klas. Ze draagt een oud, vaal T-shirt. Waarschijnlijk van de kringloop. БОЕИЕН, staat erop.

Solar is ongelooflijk cool.

Ze kijkt naar de caravan, blaast een grote, blauwe kauwgombel en laat hem luid knappen. ‘Wie zijn dat?’

‘Ik weet het niet,’ zegt Raf.

Solars vader gooit de deur van zijn auto met een harde klap dicht. Er klinken twee piepjes wanneer hij hem afsluit.

‘Mooie caravan,’ roept hij, terwijl hij met grote passen naar hen toe loopt.

Solars vader is juwelier. Hij is gek op alles wat blinkt, straalt en schittert.

‘Zijn dat je vrienden?’ vraagt hij aan Raf. Hij kijkt hem aan door zijn enorme zonnebril.

Raf ziet zichzelf twee keer gespiegeld in de enorme zilveren glazen.

Nog voor hij kan antwoorden draait Solars vader zich naar de drie wezens en geeft ze een stevige handdruk. ‘Dennis,’ zegt hij. ‘Dennis Vlerk.’

De wezens steken hun tong uit en noemen hun naam.

‘Lomari,’ zegt de paardenstaart.

‘Zyr,’ zegt het baardje.

‘Pirello,’ zegt het petje.

‘En die caravan is van jullie?’ vraagt meneer Vlerk.

‘Het is een ruimteschip,’ zegt Raf. ‘Ze komen van Joepiter.’

Meneer Vlerk begint hard te lachen. ‘Joepiter!’ roept hij. ‘Wat een mop!’

Lomari biedt meneer Vlerk een zwart doosje met oordopjes aan. ‘Lexorii,’ zegt ze.

‘Hahaha,’ zegt die lachend. En dan zwaait hij met zijn wijsvinger door de lucht. ‘Nee-nee-nee, daar trap ik niet in.’

‘Het zijn vertaaloortjes,’ zegt Raf, terwijl hij zijn oortjes weer indoet. ‘Hiermee kun je ze verstaan. En je kunt zelfs de vogels verstaan!’

Meneer Vlerk begint nog harder te lachen. ‘Vertaaloortjes,’ herhaalt hij. ‘De vogels verstaan... Wat een grap!’

En dan loopt hij zonder iets te zeggen naar het ruimteschip en stapt door de open deur naar binnen.

De wezens volgen hem meteen.

Raf en Solar wisselen een blik en stappen dan ook maar naar binnen.

Wow! Raf knippert met zijn ogen.

De wanden en het plafond van de caravan zijn bedekt met ontelbaar veel knopjes, lampjes en schakelaars.

Meneer Vlerk drukt op een knopje.

Meteen gaat de deur zoemend dicht.

‘Niet aanbellen,’ zegt Zyr.

Meneer Vlerk grinnikt. ‘Wat een grap,’ zegt hij. Hij kijkt om zich heen. ‘Ik ben benieuwd waar de verborgen camera zit.’

‘Die vertaaloortjes,’ zegt Solar tegen Lomari. ‘Mag ik ze proberen?’

‘Natuurfilm!’ zegt Lomari. Ze geeft haar het doosje en Solar doet ze in.

‘Kun je me verslaan?’ vraagt Pirello.

Solar grinnikt. ‘Met gemak.’

Meneer Vlerk is inmiddels naar voren gelopen. Daar is een dashboard vol met schermen en nog meer hendels, lampjes, schakelaars en metertjes en een grote paarse knop.

Meneer Vlerk gaat in een van de twee kuipstoeltjes zitten en trekt aan een joystick.

‘Stoppelbaard!’ roept Zyr.

‘Niet doen, pap,’ zegt Solar. ‘Dit is gênant.’

Maar haar vader negeert haar. ‘Hilarisch,’ zegt hij. ‘Briljant!’

In het midden van het dashboard zit een camera. Meneer Vlerk buigt voorover en begint gekke beken te trekken.

‘Pa-hap!’ Solar trekt haar vader aan zijn schouder.

‘Ge-ni-aal!’ roept meneer Vlerk, terwijl hij nog een schakelaar omzet.

‘Blijf maf!’ gilt Zyr.

Raf trekt de dopjes uit zijn oren.

‘Nu kojkoj!’ hoort hij Zyr roepen. ‘Eno viro pona!’

Meneer Vlerk begint hard te lachen.

‘Eno viro pona!’ schatert hij. ‘Dit is echt de beste 1 aprilgrap ever!’

‘Doe deze dopjes in,’ zegt Raf tegen hem.

Maar zijn buurman luistert niet, zijn hand gaat al naar de knop.

‘Bai!’ schreeuwt Zyr.

Het is al te laat. Met een harde klap ramt meneer Vlerk op de paarse knop.

HOOFDSTUK 4

Wormgat

Whoomp!

Een flits.

Een vreemd *wob-wob-wob*-geluid.

En dan is de parkeerplaats ineens verdwenen.

Buiten is het donker. Sterren schieten razendsnel voorbij.

‘Hilarisch,’ zegt meneer Vlerk. Maar hij klinkt al niet meer zo zelfverzekerd als eerst.

Raf doet zijn oortjes weer in. ‘Wat is er gebeurd?’ vraagt hij aan de wezens.

‘We gaan terug naar onze muisplaneet,’ zegt Zyr.

Meneer Vlerk staat op. ‘Genoeg gelachen. Ik moet maar weer eens gaan.’

Hij loopt naar de deur en probeert hem te openen.

‘Kan niet,’ zegt Zyr. ‘We zijn al in de ruigte.’

‘Kun je omkeren?’ vraagt Solar.

Zyr schudt zijn hoofd. ‘Sorry, het splijt me. Dit is de automatische pistool.’

‘We krijzen nu met vijf tictaljoen blitzz door de speelhal,’ zegt Lomari. ‘We zijn al bijna over de schelp.’

‘Maar we moeten terug!’ roept Raf.

‘Onmogelijk,’ zegt Zyr. ‘Niet genoeg badeend.’

‘Doe de deur open,’ beveelt meneer Vlerk. ‘Ik wil eruit.’

Raf kijkt weer naar buiten. Zijn ze echt in de ruimte? Als dat zo is, is het niet verstandig om nu naar buiten te gaan.

‘Waarom zweven we niet?’ vraagt hij.

Algauw krijgt hij spijt van deze vraag, want Zyr begint aan een lang en ingewikkeld verhaal over geklutste navelkracht, schuimend juichijs en een kromme ruimtegeit.

Pirello biedt meneer Vlerk opnieuw een paar oordopjes aan.

Die twijfelt nu toch wel even, maar dan zegt hij: ‘Daar trap ik niet in. Het is mooi geweest. Ik heb wel wat beters te doen. Laat me eruit.’

En dan begint hij op de deur te bonzen.

‘Ga pitten,’ zegt Zyr. Hij wijst op een rij stoelen. ‘Doe je gordeldieren om. We gaan door het kontgat. Het wordt een milde rit.’

Solar en Raf gaan zitten en doen hun gordels om.

‘Ze zeggen dat je moet gaan zitten, pap,’ zegt Solar.

Meneer Vlerk is nog steeds op de deur aan het bonzen. Zijn hoofd is rood aangelopen. Woest rukt hij aan de deurklink.

‘Kom zitten en doe je gordel om,’ zegt Solar.

‘Mooi niet,’ roept meneer Vlerk. ‘Als ik ga zitten ben ik erin getrapt. En dat gaat mooi niet gebeuren. Deze meneer is nog nooit ergens in getrapt. En dat gaat hij vandaag ook niet doen. Laat me er onmiddellijk uit!’

‘Dat kan niet,’ zegt Solar.

‘Tuurlijk kan dat wel,’ roept meneer Vlerk. ‘Het is

een grap. En ik heb er genoeg van.'

'Ik vind het anders behoorlijk echt allemaal,' zegt Raf. 'Kijk dan naar buiten.'

Meneer Vlerk kijkt naar buiten. 'Ach, wat een onzin,' schampert hij, 'dat zijn geeneens echte ramen. Dat zijn gewoon beeldschermen. Echt ongelooflijk dat jullie hierin trappen.'

Lomari, Zyr en Pirello zitten inmiddels ook.

'We naderen het kontgat,' roept Zyr. 'Hou je kwast en zet je grap.'

De capsule begint te trillen en te schudden en schiet af en toe onverwachts omhoog en omlaag. Lampjes knipperen en uit de cockpit klinken beangstigende alarmsignalen.

Na een paar minuten ziet Raf een felle witte flits, gevolgd door een adembenemend schouwspel van flikkerende rode, groene en blauwe kleuren.

Meneer Vlerk is op de grond gevallen en probeert overeind te komen.

‘Ik. Trap. Hier. Niet. In,’ hijgt hij.

Dan stopt het flitsen abrupt. Er komt een eind aan het trillen en het wordt stil in de capsule.

‘We zwijgen er,’ zegt Zyr.

Buiten ziet Raf weer sterren. In de verte zweeft een grote blauwe knikker met groene, gele en witte vlekken.

‘De aarde!’ roept hij.

‘Joepiter,’ zegt Pirello.

‘Wat bedoel je?’ vraagt Solar.

‘Onze muisplaneet,’ antwoordt Pirello.

‘Maak je klaar voor de stranding,’ zegt Zyr.

‘Ik ga mooi niet zitten,’ zegt meneer Vlerk. ‘Het is 1 april en ik laat mij niet beetnemen.’

Zyr drukt op een paar knopjes.

Whoomp!

Wob-wob-wob.

Er volgt een flits en dan staan ze op een soort vliegveld.

‘Welkom op Joepiter!’ zegt Zyr.

‘Kan de deur nu eindelijk open?’ roept meneer Vlerk.

Zyr drukt op een knopje en de deur gaat open.

‘Mooi zo,’ zegt meneer Vlerk. ‘Kom, Solar. We gaan naar huis.’

‘Kan hij buiten ademen?’ vraagt Solar bezorgd.

‘Geen probleem,’ antwoordt Zyr. ‘Onze grafsfeer is perfect voor aardberen.’

‘Kom mee, Solar,’ roept meneer Vlerk terwijl hij naar buiten stapt.

Raf hoort een kort geruis in zijn oortjes. Daarna klinken er drie heldere tonen.

‘Ah! De computer is opnieuw opgestart,’ zegt Pirello. ‘Waarschijnlijk versta je ons nu beter. Onze computer is sinds een paar dagen een beetje in de war.’

‘Hopelijk komt er snel een nieuwe update,’ zegt Zyr.

‘Waar zijn we eigenlijk?’ vraagt Solar.

‘Kom,’ zegt Lomari.

Raf en Solar maken hun gordels los en volgen haar naar de cockpit.

Op een van de beeldschermen is een foto van de sterrenhemel te zien. Raf herkent de Grote Beer meteen. Dat steelpannetje. Dat frituurmandje. Het bekendste sterrenbeeld aan de noordelijke nachthemel.

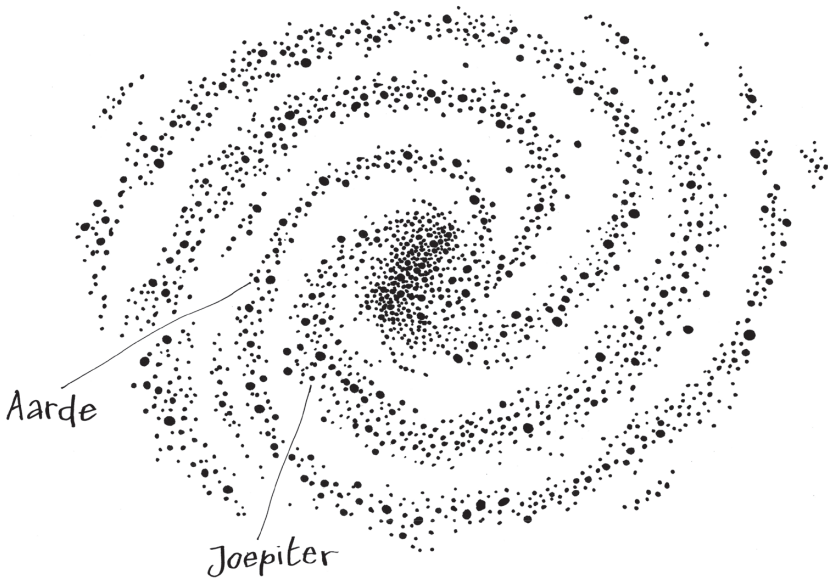
Zyr wijst naar het uiterste puntje van de steel. ‘Deze ster is onze zon,’ zegt hij.

Raf kijkt meteen naar buiten. Naar de zon die stralend aan de hemel staat.

Is dat een andere zon dan de zon die hij zo goed kent?

Zijn ze op een andere planeet? In een ander zonnestelsel?

Lomari tovert een andere afbeelding tevoorschijn. Het is een kaart van de Melkweg.

‘Dit stipje is jullie zon.’ Zyr wijst naar een piepklein stipje in een zee van stipjes. ‘En dit stipje is onze zon. Hier zijn we nu.’

‘Ah, dat valt mee,’ zegt Raf. ‘Gelukkig niet zo ver weg.’

‘Acht biljard kilometer,’ zegt Zyr.

Meneer Vlerk komt de capsule weer binnen. Hij houdt zijn telefoon omhoog. ‘Ik heb hier geen bereik.’

‘Dat kan kloppen,’ zegt Zyr droog.

‘Acht biljard,’ mompelt Solar.

‘Dat is een acht met vijftien nullen,’ zegt Raf.

Lomari knikt. ‘Het is niet om de hoek. Maar gelukkig hebben we een wormgat gevonden, weet je wat dat is?’

Raf heeft wel eens van wormgaten gehoord. Het zijn een soort tunnels in de ruimte waarmee je

supersnel van de ene naar de andere plek kunt reizen.

‘Ik weet niet waar we zijn,’ zegt meneer Vlerk,
‘maar ik wil naar huis. Ik heb nog meer te doen. Deze
grap heeft lang genoeg geduurd. Breng ons onmid-
dellijk terug.’

Het wordt stil.

Solar blaast een kauwgombel en laat hem knappen.

Zyr kriebelt in zijn baard. ‘Ik ben bang dat we jullie
voorlopig even hier moeten houden.’

www.uitgeverijdefontein.nl
www.jozuadouglas.com

© 2026 Jozua Douglas

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vormgeving en illustraties: © Geert Gratama

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8326 3

ISBN e-book 978 90 261 8398 0

ISBN audioboek 978 90 261 8399 7

NUR 283